

Arrest

nr. 158 222 van 11 december 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 28 mei 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 mei 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 september 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 18 september 2015.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. LAUWERS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 mei 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Ambtshalve stelt de Raad de onontvankelijkheid van het beroep tot nietigverklaring vast.

2.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de partijen bij beschikking van 8 september 2015 de grond werd meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

2.3. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.4. Op 18 september 2015 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 30 oktober 2015, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 8 september 2015 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: *“De verzoekende partij stelt dat zij bij haar standpunt blijft en vindt dat haar verblijfssituatie moet worden geregulariseerd, aangezien zij zich in dezelfde situatie bevindt als tal van haar leeftijds- en landgenoten en mensen uit haar omgeving van wie het verblijf wel werd geregulariseerd. Zij stelt niet te begrijpen waarom haar zaak op een zijspoor is gezet en waarom zij ongelijk wordt behandeld. Waar de voorzitter erop wijst dat de thans bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten betreft, stelt de verzoekende partij zich hiervan bewust te zijn, maar wijst zij erop dat er bij de Raad tevens een beroep hangende is tegen een weigeringsbeslissing op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 en stelt zij dat beide zaken samen moeten worden bekeken om een volledig beeld te krijgen. De verwerende partij sluit zich aan bij de beschikking en stelt dat zij bij de toepassing van artikel 7, 1° en 12° van de wet van 15 december 1980 niet beschikt over enige discretionaire bevoegdheid maar integendeel verplicht is om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Daarnaast meent zij dat op basis van de middelen geen schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM kan worden weerhouden.”*

2.5. Vooreerst wijst de Raad erop dat, opdat de verzoekende partij een belang zouden hebben bij de vordering, het niet volstaat dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren. Een verzoekende partij die haar belang bij het door haar ingestelde annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wil bewaren, moet een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor haar proces tonen. Wanneer haar belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet zij daarover een standpunt innemen en het rechtstreekse karakter van haar belang aantonen (cf. RvS 18 december 2012, nr. 221.810).

Ter terechtzitting laat de verzoekende partij na haar belang bij de huidige vordering uiteen te zetten, daar zij bij haar standpunt blijft en vindt dat haar verblijfssituatie moet worden geregulariseerd. Met haar pleidooi ter terechtzitting weerlegt de verzoekende partij de ambtshalve aangevoerde exceptie van gebrek aan belang in de beschikking van 8 september 2015 niet. Op de motieven van de beschikking gaat de verzoekende partij voorts niet in.

Waar de verzoekende partij voorts nog stelt dat ze bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beroep hangende heeft met betrekking tot een beslissing inzake een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en dat er samenhang bestaat tussen deze zaak en de thans bestreden beslissing, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij nalaat te preciseren naar welke beslissing inzake haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ze precies verwijst nu ze geen datum van de beslissing meedeelt. In dit verband wijst de Raad er ook op dat bij arrest van 28 juli 2015 met nummer 150 080 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris van 22

december 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod verworpen heeft.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort (cf. o.m. RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946; RvS 20 november 2006, nr. 164.950), of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (cf. RvS 3 juni 2004, nr. 132.036). Evenmin heeft het indienen van een beroep tot nietigverklaringen tegen een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard op zich een schorsende werking. Een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (cf. RvS 12 januari 2007, nr. 166.626).

Bijgevolg dient er met betrekking tot het betoog ter terechtzitting te worden geconcludeerd dat de verzoekende partij geen elementen aanbrengt die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in de beschikking van 8 september 2015 werd aangegeven.

Met verwijzing naar de beschikking van 8 september 2015 is het beroep onontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf december tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS